



ע"פ 391/15 - אריק חזן, אלעד מור, אייל ברכה, חנניה כנפו נגד מדינת ישראל, גיל גלעדי, משיב פורמלי, משה מצונאשוילי, משיב פורמלי, יצחק תורג'מן, משיב פורמלי

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 391/15

לפני: כבוד הנשיאה מ' נאור

המערערים:

1. אריק חזן
2. אלעד מור
3. אייל ברכה
4. חנניה כנפו

נגד

המשיבים:

1. מדינת ישראל
2. גיל גלעדי, משיב פורמלי
3. משה מצונאשוילי, משיב פורמלי
4. יצחק תורג'מן, משיב פורמלי

ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
מיום 12.1.2015 בת"פ 47566-01-14 שניתנה על ידי
כבוד השופטת ד' עטר

בשם המערערים: עו"ד ליה פלוס

פסק-דין

עמוד 1



לפני ערעור על החלטת בית משפט המחוזי מרכז-לוד (השופט ד' עטר) מיום 12.1.2015 שלא לפסול עצמו מלדון ב-
ת"פ 47566-01-14.

1. נגד המערערים ונגד שלושה נאשמים נוספים הוגש כתב אישום המייחס להם, בין היתר, עבירות של ניסיון לייבוא
סם מסוכן וניסיון לסחר בסם מסוכן. ההליך העיקרי בתיק מתנהל בפני השופט עטר. ביום 19.11.2014 החלו דיוני
ההוכחות בתיק, וביום 12.1.2015 הגישו המערערים בקשה לפסילת המותב. השופט עטר, בהחלטה מנומקת, דחתה
את הבקשה. מכאן הערעור שלפניי.

2. טענתם העיקרית של המערערים מופנית כלפי החלטות דיוניות שקיבלה השופטת במהלך הדיון בתיק, אשר
לטענתם "אינן אובייקטיביות". בין היתר, הלינו המערערים על סד הזמנים שנקבע לעדותו של עד התביעה העיקרי
בתיק; על החלטה שלא לעיין מחדש בהחלטה בדבר שמיעת עדות בדלתיים סגורות; על החלטה שלא לשחרר במהלך
הדיון את עורך דינו של המערער 3 מייצוגו; ועל החלטה לנהל חקירה ראשית של עד התביעה ללא הקלטה (אלא
בפרוטוקול מוקלד). החלטות אלה, כך נטען, פוגעות בזכותם של המערערים להגנה ראויה, ומצביעות על היעדר
אובייקטיביות של בית המשפט.

טענה נוספת של המערערים עניינה הליך הארכת מעצר של המערער 2 בפרשה אחרת (מ"י 20338-02-14),
בו דנה השופטת עטר בעת שכיהנה בבית משפט השלום בפתח תקווה. לטענת המערערים, במסגרת הדיון בהארכת
מעצרו של המערער 2 באותה פרשה, נחשפה השופטת עטר לכארבעה-עשר מסמכים סודיים בעניינו של המערער 2.
לטענת המערערים, כיוון שבשתי הפרשות מדובר בעבירות סמים וכיוון שמועדי העבירות בשתי הפרשות סמוכים זה לזה,
היה על השופטת עטר לפסול עצמה מלדון בתיק.

3. לאחר שעיינתי בערעור ובנספחיו, הגעתי לכלל מסקנה כי לא קמה כל עילת פסלות. הלכה היא כי אין
בהחלטות דיוניות כשלעצמן כדי לבסס עילת פסלות. הדברים נכונים בין שמדובר בהחלטה אחת ובין שמדובר במספר רב
של החלטות (ראו: ע"פ 3504/92 הלפרן נ' מדינת ישראל (28.10.1992); עיינו גם: יגאל מרזל דיני פסלות שופט 175
(2006) (להלן: מרזל)). ודוק: אין שאלת נכונותן של ההחלטות עומדת לדיון במסגרת הערעור דנא. ככל שלמערערים
השגות על ההחלטות מקומן, כפי שציינה בצדק השופטת עטר בהחלטתה, אינו בהליך שלפניי כי אם בהליך ערעור על
פי סדרי הדין (עיינו: מרזל, עמודים 176-177).

4. גם את טענתם השנייה של המערערים אין לקבל. אכן, ככלל לא רצוי שמותב שדן בהליכי המעצר ידון גם בהליך
העיקרי, אך אין די בכך כדי לפסול את בית המשפט מלשבת לדיון (ראו: ע"פ 9238/03 דיין נ' מדינת ישראל
(23.11.2003); ע"פ 865/06 אבו זלאם נ' מדינת ישראל (28.2.2006); עיינו גם: מרזל, עמודים 269-270). במקרה
דנא, לא מצאתי כי ישנו חשש ממשי אובייקטיבי למשוא פנים, וזאת בעיקר לנוכח העובדה כי מדובר בהליך אחר
ובפרשה אחרת. בנוסף, יש ליתן משקל לפרק הזמן הניכר שחלף מאז מועד הדיון בהליך המעצר (כשנה) ולהבהרתה של
השופטת עטר לפיה תוכן החומר הסודי שהוגש אינו זכור לה.



הערעור נדחה אפוא, מבלי שנדרשה תגובת המדינה.

ניתן היום, כ"ט בטבת התשע"ה (20.1.2015).

ה נ ש י א ה
